

Strhující fantasy o síle osudu a touze po moci.
Hra o trůny pro mladší čtenáře

J. D. RINEHART

KORUNA TŘÍ

Ztracené království

HOST

KORUNA TŘÍ

Kniha druhá: Ztracené království

J. D. RINEHART

KORUNA *Ztracené království* TŘÍ

BRNO 2016

Copyright © 2015 by Working Partners Limited

Cover illustration © Filip Štorch

Translation © Romana Bičíková, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-013-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-014-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-015-8 (Formát MobiPocket)

Pro M. K.

Zvláštní poděkování
Grahamu Edwardsovi

Prolog

Kalja ztěžka vlekla nohy v železných botách po kamenné podlaze. Ruce jí drtily těžké železné rukavice. Řetězy připoutané k jejím okovům svírali dva legionáři, kteří ji vedli chodbou.

Udělal to proto, že se mě bojím, pomyslela si.

Jeden ze řetězů se napnul a bolestivě ji zatahal za zápěstí. Kalja téměř upadla, ale nakonec udržela rovnováhu a klopýtala dál.

Ale já se vás nebojím, řekla si v duchu.

Skoro tomu věřila.

Vojáci, odění celí v černém, si pro ni tiše přišli uprostřed noci, a než se stihla pořádně probudit, beze slova jí nasadili železné boty a rukavice.

„Co to má znamenat?“ domáhala se, když ji vytáhli z postele.

Legionáři neodpověděli a vystrčili ji ze dveří do chodby.

„Až se to dozví král...“ začala, ale když si všimla divokého pohavení v jejich tvářích, umlkla.

Brutan se o tom brzy doslechne. Do té doby neudělám nic, čím bych je vyprovokovala.

Táhli ji tajnými chodbami hradu Tor. Drželi se stranou od těch hlavních, místo toho si vybírali úzké tunely skryté hluboko v masivních kamenných zdech. Drželi ji pevně, v každé zatáčce jí

málem vykloubili ramena. Čím víc se nořili do tmy, tím víc v Kalje rozkvétal dusivý černý strach.

Kameny v podlaze brzy přešly v opracovanou dlažbu. Kalja o ni škrtila železnými botami, až od nich odletovaly jiskry a odrážely se od stěn tunelu. Po dalších dvou bolestivých zatáčkách tunel skončil u vysokého oblouku zataraseného masivními dřevěnými dveřmi. Do dřeva byl vyrytý obrázek koruny se třemi hroty.

Koruna Toronie.

Koruna krále.

Poslal je on! Poslal je Brutan! A teď čeká za těmito dveřmi. Čeká na svoji odměnu.

„Šla bych sama,“ prohlásila. „Kdybyste řekli, že mě chce vidět král, šla bych z vlastní vůle. Proč bych se bránila?“

Pohodila rozčuchanými rudozlatými vlasy a doufala, že zní vzpurně. Žaludek se jí ale stáhl mrazivou hrůzou. Proč ji Brutan nechal takhle vytáhnout z postele? Proč si ji nechal předvést v řetězech?

Odpověď jí uhodila do hrudi jako pěst. Srdce se jí skoro zastavilo.

Našel moje děti. Moje trojčata. A až mi je ukáže, tak je zabije!

Kousla se do rtu, aby potlačila výkřik.

„Radši bys měla mlčet,“ zavrčel zpod černé kápě první legionář. „Dělej jen to, co ti řeknou. Tak to bude nejlepší.“

„Když král poručí, musí poslechnout i králova milenka,“ ohrnul posměšně rty druhý.

Kalja se otrásla. O jejím postavení věděla celá Toronie, všichni věděli, že hrad Tor je domovem krále, královny... a Kalji. Žili v něm všichni tři.

Tři je mocné číslo. A v Kaljině srdci mělo zvláštní místo.

Moje trojčata! Ach, moje děti!

„Prosím, můžete mi říct...?“ snažila se, ale už bylo pozdě. Jeden z legionářů rozrazil ohromné dveře a druhý ji spěšně strčil dovnitř.

Kalja klopýtala vpřed. Neslyšela nic než tlumené cinkání svých kovových bot o kamennou podlahu. Hlavu držela sklopenou, aby neviděla to, co muselo být přímo před ní.

Asi po dvaceti krocích ji vojáci prudce zastavili. Za bradu ji vzala studená ruka a donutila ji zvednout hlavu. Kalja sebrala veškerou sílu a pevně a zpřímá se zadívala do očí krále Brutana.

Král seděl na prostém dřevěném trůně, lehce vyvýšeném na dubovém stupínku. Po jeho boku seděla na podobné židli královna Magritt. Byla sice hluboká noc, ale oba na sobě měli obřadní toronijský oděv: červené róby a zlaté řetězy.

„Kaljo,“ oslovil ji král. „Jsi velmi laskavá, že jsi přišla.“

Jeho slova byla sladká jako med, ale jeho hlas hřměl jako bouře. Obvykle rudé tváře mu zbledly. V obličeji měl tvrdý, otupělý výraz a Kalju popadl náhlý, závrtný dojem, že nad tím přepychovým šatem není hlava muže, ale hlava zvířete.

„Přišla bych dobrovolně,“ opáčila Kalja, „stačilo, abys mě o to požádal.“

„Nepožádal jsem,“ zavrčel Brutan. Hra se slovy nikdy nebyla jeho silnou stránkou, vždy byl mužem činu. Být s ním bylo trochu jako ucházet se o přízeň divokého medvěda a to Kalju vždycky děsilo. Vedle toho surovce ovšem seděl člověk, kterého se bála ještě víc.

„Vítej, drahá.“ Jed v královnině hlase byl pravým opakem jejího úsměvu, a právě v tom tkvěla Magrittina síla.

Když na to přišlo, medvědi byli poměrně prostá zvířata.

Magritt ale byla had.

Za Kaljou se ozvaly kroky, mnoho kroků. Zaslechla vrzání vydělané kůže a řinčení zbraní. *To se za mnou šikují vojáci*, domyslela si.

Zalétla pohledem do stran. Věděla moc dobře, že odsud není úniku, a přesto se snažila najít cestu ven. Tohle bylo Podsálí, místnost nacházející se přímo pod velkolepým trůnním sálem hradu Tor. Byla stejně dlouhá a široká jako trůnní sál a stejně jako tam

i tady jednomu konci místnosti vévodil stupínek s trůny. Oproti trůnnímu sálu tu ale byla tma. Podsálí osvětlovaly jen mihotající se plameny pochodní v černých nástěnných svícnech. Nízký strop ještě umocňoval tíživou atmosféru.

Kalja přemítala, kolik zločinců v téhle soudní síni čelilo krutému osudu. Kolik z nich trvalo na své nevině. Kolik z nich žadonilo o život.

Kolik z nich bylo odsouzeno k smrti.

Já žadonit nebudu.

V síni se rozhostilo ticho. Kalja se rozhlédla a spatřila přesně to, co čekala. Celou legii Brutanovy armády, sto ozbrojených mužů v bronzovém brnění, ve střehu a bezpochyby s rozkazem udržet ji tady, dokud s ní král neskončí.

A v Podsálí s ní mohl skončit jen jedním jediným způsobem.

„Zrádkyně!“ zařval Brutan a vymrštil se z trůnu. „Lhala jsi mi! Celou dobu jsi mi lhala!“

„Jak, můj pane?“ zeptala se Kalja v naději, že zdvořilé oslovení trochu utiší jeho hněv.

Neutišilo.

„Tvrdila jsi mi, že čekáš pouze jedno dítě. Ale byly tři.“ Brutanovi od úst odletovala pěna a třísnila mu hustý plnovous. „Tři, přesně jak předpovědělo proroctví. Proroctví!“

„Ta trojčata byla tvoje, můj pane. Byla tvé krve.“

„A mou krev by také prolila!“

„Narodila se bez života. Copak může být mrtvé dítě pro krále hrozbou?“

„Chceš snad popřít slova proroctví? *Pod novým světlem nebeským tři dědicové vystoupí, povládnu silám neznámým, prokletého krále zabijí.* Té noci se na nebi objevily tři hvězdy, Kaljo. Kdo ví, jaká další černá magie tu byla v pohybu? Myslíš si snad, že jsem hlupák?“

Možná ne. Ale pokud někdy existoval nějaký prokletý král, jsi to ty!

Nahlas ale Kalja s takovým klidem, jakého byla schopna, odpověděla: „Od chvíle, kdy se na obloze objevily ty tři hvězdy, uplynula už tři léta, můj pane. A nic zlého se od té doby nestalo. Prorocství se nenaplnilo. Žádné nebezpečí nehrozí.“

„Ale ano, hrozí, drahá,“ namítla ze svého trůnu královna Magritt. Její hlas byl stejně hedvábný, jako byl hlas jejího manžela drsný. Na rtech jí stále pohrával ten nesnesitelný úsměv. „To nebezpečí jsi totiž ty.“

„Nebezpečí?“ uchechtla se Kalja. „Nechali jste mě sem přivléct v řetězech! Jak nebezpečná bych pro vás mohla být?“

„Víš moc dobře, proč jsi v železech,“ odsekla Magritt.

„To abys nemohla kouzlit, ty zatracená čarodějnice!“ zakřičel Brutan, sestoupil ze stupínku a založil si masité ruce v bok. Tváře mu opět polila obvyklá červeň. Oči se mu leskly stejně jako zpocené čelo.

Měl pravdu. Dokud Kaljiny ruce a nohy svíral chladný, nepoddajný kov, nemohla využít svou čarovnou moc. A i kdyby byla volná, pochybovala, že by jí její schopnosti pomohly na tomhle odporném místě, v přítomnosti tolika ozbrojených mužů. Stejně jako vzduch a země, které její magii živily, byla její kouzla jemná a poddajná, stvořená pro lásku, ne pro boj.

To, že se jejích schopností tak báli, jí ale dodávalo sílu.

„Magie jsem zanechala už před mnoha lety, jak dobře víte,“ opětovala královně pohled. „Vzdala jsem se jí pro svého krále.“

„Lhářko!“ zařval Brutan. „Používáš kouzla, abys skryla pravdu. Tvrdíš, že se ty děti narodily mrtvé? Já říkám, že to tak nebylo. Když jsem tehdy v noci přišel do tvé ložnice, očarovala jsi můj pohled tak, abych si myslel, že ty děti — ty tři děti — nežijí. Dokonce jsi ošálila i mého věrného čaroděje Melchiora.“

Kdybys jen znal pravdu, pomyslela si Kalja. To Melchior krále oklamal. Přemítala, co by Brutan udělal, kdyby zjistil, že Melchiorova věrnost nepatří králi, ale prorocství, které předpovědělo jeho pád.

Znovu se rozhlédla po místnosti a tentokrát se zadívala na dveře, jimiž sem byla přivedena. Silou vůle se pokoušela přivolat Melchiora.

Melchior ale nepřišel.

„Trojčata jsou stále stejně mrtvá, jako byla toho dne,“ vzdychla a cítila na jazyku hořkost těch slov. „Proč bys chtěl tvrdit opak?“

Brutan si hřbetem ruky setřel sliny z plnovousu. Otočil se na patě — na tak urostlého muže byl překvapivě mrštný — a luskl prsty na jednoho ze dvou legionářů, kteří Kalju přivlekli do Podsálí.

„Přivedte ho!“ zaburácel.

Kalje se málem zastavilo srdce. *Přivedte ho? Koho?*

Omráčeně čekala, zatímco se legionář vytratil do stínů za trůny. Třásla se hrůzou, že se zpoza nich vynoří s tříletým dítětem v náručí.

Bude to Tarlan? Nebo Agalfus?

Legionář se ale nevrátil s dítětem. Táhl s sebou umouněného tuláka. Kalje úlevou poklesla ramena. Muž byl oblečený do hadrů a zcuchané vlasy měl mastné a špinavé. Koulel očima a něco mumlal. Když ho voják pustil, zapotácel se. Sotva se držel na nohou.

Kaljina úleva se rychle změnila ve zmatek. Přemýšlela, kdo to může být.

Král Brutan muže sjel pohledem plným neskrývaného pohrdání. Magritt se ale ladně zvedla ze svého trůnu. „Kaljo,“ usmála se, „dovol, abych ti představila sira Braxe. Má nám co říct. Je to skutečně zajímavý příběh.“

Kalja se pokusila sevřít ruku v pěst, ale železná rukavice jí v tom zabránila. *Sir Brax! Býval jsi Melchiorovým spojencem. Které z mých dětí ti svěřil do péče?*

S rostoucí hrůzou se zadívala na špinavého tuláka. Nedokázala si představit nikoho méně vhodného k tomu starat se o dítě. Zatnula svaly ve tváři, aby se na něj nerozkřikla.

Co jsi udělal s mým děťátkem?

Legionář jílcem meče postrčil sira Braxe dopředu. Po krátké odmlce — Kalja si byla jistá, že se ten ubožák pozvrací — muž konečně promluvil.

„Každý jsme dostali jedno dítě,“ začal. Slova se mu opilecky slévala. „Já dostal chlapce. Pryč. Jeli jsme pryč od hradu. Já a to dítě.“

Kalja se naklonila a zoufale se snažila porozumět jeho nezřetelnému mumlání.

„Tajnými cestičkami...“ pokračoval blábolivě sir Brax. „Do krčmy v Isuru...“ Hlava se mu zhoupala k hrudi a legionář do něj znovu šťouchl. Brax zvedl skelný pohled. „Držet ho v bezpečí, daleko od krále... v tajnosti, za každou cenu.“ A pak: „Jmenoval se... jeho jméno...“

Kalje zamrzla krev v žilách.

„No tak,“ zavrčel legionář a zatřásl jím.

Sir Brax přimhouřil oči. „Jmenoval se... Alus? Možná? Nebo Afulus?“

Agalfus! pomyslela si dotčeně. Vzedmula se v ní vlna triumfu smíšeného s hrůzou. *Tak se jmenuje! Můj Galf. Můj ubohý malý Galf!*

Mumlání sira Braxe vyšumělo do ztracena a v Kaljině srdci se zablýskla jiskřička naděje.

Dokud neznají jeho jméno, tak ho nenajdou.

Brutan se odvrátil. Stál se zaťatými pěstmi a jeho obrovské tělo se otřásalo od hlavy až k patě. Magrittin úsměv se však ani nezachvěl.

„Ubohý sir Brax,“ zaševalila. „Mysl mu zatemnilo pití. Nuže, Kaljo, komu jsi dala zbývající dvě děti? Prozradíš nám to, než tady skončíme?“

Než tady skončíme!

Královnina slova Kalje zvonila v uších jako rozbitá zvonkohra. Takže ji skutečně chtějí zabít. Nepřivedli ji do Podsáli proto, aby jim řekla pravdu, ani proto, aby si vyslechla vyprávění sira Braxe.

Můj osud je zpečetěn, prolétlo jí hlavou. Ať řeknu cokoli, už se nezmění.

Něco se v ní prudce sevřelo. Takže už svoje děti nikdy neuvidí — nikdy neuvidí, jak svrhnou svého otce a ujmou se jeho koruny, neuvidí, jak naplňují svůj osud. Oči se jí zalily horkými slzami, ale Kalja je zaplašila.

Klidně mě mohou zabít, pomyslela si, ale to neznamená, že zvítězili.

Narovnala se. Tíha železných rukavic byla téměř k nesnesení, ale přesto je zvedla a doširoka rozpažila ruce.

„Podívej se na mě, Brutane,“ vyzvala krále tiše.

Král se na okamžik ani nepohnul. Pak se pomalu, nekonečně hrozivě obrátil. Jeho tvář byla potemnělá vztekem.

„Máš nějaká poslední slova, Kaljo?“ zavrčel. „Pokud ano, tak rychle. Už tě nechci ani vidět.“

„Tvrdíš, že jsou moje děti naživu,“ prohlásila Kalja a snažila se, aby její hlas naplnil to temné, hrozivé místo, aby její slova vylétla ze síně ven do noci, kde by je slyšeli všichni, kdo se toulají pod hvězdami. „A já ti odpovídám, že je to pravda. Byly naživu tehdy a žijí i teď. Jejich životy mají jediný smysl: přinést smrt tobě!“

Brutan ohrnul ret. „Já to věděl! Ale já je najdu. A ty — ty budeš mlčet!“

„Nebudu! Co jsi to za zrůdu, že své vlastní děti považuješ za škodnou, kterou je třeba ulovit a zabít? Co jsi za zrůdu, že jsi svoje jediné zbývající dítě — šestiletého chlapce — zavřel za mříže ze strachu, že by tě mohl zradit?“

„Řekl jsem ticho!“

„Princ Nynus leží zapomenutý v Nebeské kryptě, stejně zapomenutý jako tvé vlastní srdce! Žil snad někdy nějaký jiný král, který by tvé milované Toronii přinesl víc utrpení a krutosti?“

Udělala dva klopýtavé kroky vpřed a táhla železné boty po podlaze. Paže se jí trásly, ale tíha, kterou nesly, jako by jí najed-

nou dodávala sílu. Nezáleželo na tom, že je její magie v okovech. Stále ještě měla svůj hlas.

„Jsou moje děti naživu? Ano! Naplní proroctví? Ano, ano! Skončuji s tebou, Brutane. Já to vím, a ty to víš! Ví to celá Toronie! Koruna tří se opět dostane do správných rukou. A ty? Ty zmizíš z tohoto světa, jako bys tu ani nikdy nebyl! Nikdo po tobě nebude truchlit, Brutane. Nikdo si na tebe ani nevzpomene!“

„TICHO!“

Brutan tasil meč a vykročil ke Kalje. Jeho hlas do ní narazil jako přílivová vlna. Kalja se ani nepohnula a čekala na smrtící úder. Král došel až k ní, přitiskl jí ostří meče na hrdlo a vycenil zažloutlé zuby.

„Teď zemřeš, Kaljo!“

Kalja dlouhou, nesnesitelnou chvíli jen čekala.

Pak se ale Brutanovi roztráslы ruce. Sklonil meč a zasunul ho zpátky do pochvy.

„Jsi čarodějnice, proto zemřeš jako čarodějnice,“ zavrčel. „Nezasloužíš si čistou smrt ostřím meče. Ty, Kaljo, budeš umírat pomalu.“ Zpocená, zarudlá tvář se mu stáhla zlostí. „Upálím tě na hranici.“

Královna Magritt, která stále seděla na svém trůně, za jeho zády pokývla hlavou. V hladké tváři se jí rozvlnil lehký, spokojený úsměv.

Legionáři, kteří ji sem přivlekli z její ložnice, ji teď odvedli na dvorek přímo za Podsálím, skrytý hluboko za vysokými zdmi hradu Tor. Kalja měla pocit, že je na dně kamenné čtvercové studny.

Uprostřed dvorku se z hromady dřeva a slámy zvedala hranice.

Zemřu. Ta myšlenka v ní nevyvolávala strach. Přinášela jí jen zoufalou bolest.

Legionáři ji zdvihli na hranici. Jeden z nich jí za zády zkroutil ruce za kůl, druhý jí svázal zápěstí. Železné rukavice jako by vážily víc než celý svět. Pod kovovými botami jí praskalo dřevo. Ostatní vojáci z legie vpochodovali na nádvoří a seřadili se podél stěn. Byla uvězněná v bronzovém kruhu.

Brutan beze slova strčil do útrob hranice hořící pochodeň. Kalju přitom propaloval neústupným pohledem. Kalja mu ho opětovala a doufala, že se jí v očích zračí vzdor.

Plameny se začaly rychle šířit a král ustoupil. Noc zalila záře ohně. Kalja čekala bolest, ale ta nepřicházela.

Jak to že to nebolí? ptala se v duchu. Ale na tom nezáleželo. Nejhorší muka ji pálila zevnitř.

Zaklonila hlavu a zadívala se na malý čtverec nebe vysoko nad strmými zdmi hradu. Zářily na něm tři hvězdy: zelená, červená a zlatá. Hvězdy prorocí.

Hvězdy mých dětí, pomyslela si, když jí výhled na oblohu zakryl kouř stoupající z hranice vzhůru. *Co bude s mými trojčaty?*

To už se nikdy nedozví.

Vtom ji upoutal pohyb, vysoko nahoře. Někdo tam stál na kamenném ochozu. Žlutý háv, bílé vlasy.

Melchior!

Čaroděj na ni shlížel a ve vrásčité tváři se mu zračil nekonečný smutek. S nohama široce rozkročenýma se zakymácel a Kalja měla na kratičký okamžik strach, že spadne. Nakonec ale zkroucenýma rukama sevřel svoji hůl a udržel se na nohou. Jeho prsty přejížděly po runách, které byly do povrchu hole vyryté. Jeho rty se pohybovaly. Kalja se snažila zjistit, co Melchior říká, ale nedokázala jeho slova rozpoznat.

Pak si uvědomila, že to nejsou slova.

Byla to čísla.

Ano, Melchiore! Využij svoje kouzla. Pryč s tím, pryč s tím vším!

Kouř se zvedl a v nárazu větru ji celou zahalil, zvedl ji a odnesl. Poslední, co před koncem slyšela, byl Brutanův hlučný, vítězoslavný křik.

A pak byla tma.

První dějství

O deset let později

Kapitola první

„Utíkej k poterně!“ zavelel kapitán Ossilius. „To je naše jediná šance.“

Máchl mečem a setnul hlavy dvěma nemrtvým válečníkům naráz. Galf se kolem něj prosmykl a kopl nejdřív do jednoho a pak do druhého těla, takže se skutálela dolů po strmých kamenných schodech a rozrazila přibíhající nepřátele jako kuželky.

„Aspoň jsme získali trochu času,“ oddychoval. „Co je to poterna?“
„Naše poslední šance.“

Galf a Ossilius společně vyšplhali na vrchol schodiště, přeběhli po cimbuří a vrhli se po prudce se svažující rampě na malé, stísněné nádvoří.

Teprve tam se zastavili, opřeli se jeden o druhého a lapali po dechu. Galf se vedle rozložitého, šedovlasého kapitána cítil malinký a přemítal, jestli bude vždycky tak hubený jako teď.

Je mi jedno, jestli nebudu velký, pomyslel si a masíroval si rozbolavělý krivý krk. Kéž bych ale vyrostl rovně.

„Takže, kde je ta tvoje poslední šance?“ zeptal se a odtáhl se od svého společníka, který pořád nemohl popadnout dech. Ossilius si prohrábl šedivé vlasy a odvedl Galfa k díře ve zdi.

„Podívej se,“ vymáčkl ze sebe udýchaně a ukázal mezi rozvaliny směrem k podsadité věži v městských hradbách.

„Vidím tam něco, co vypadá jako dveře,“ řekl Galf. „Co to mají po stranách? Sochy?“

Ossilius přikývl. „To je zadní brána, říká se jí poterna.“

Galf si skepticky prohlédl pruh země, který je dělil od jejich cíle. Řadami vyděšených obyvatel města si razily cestu hordy nemrtvých válečníků a celou scénu halil hustý kouř, takže nebylo vidět, co se tam přesně odehrává. Křik ale Galf slyšel velice dobře.

Obyvatelé Idilliamu chtěli uprchnout, ale kdykoli se pokusili o útěk, nemrtví bojovníci je lapili a udělali z nich další nemrtvé. To bylo na téhle bitvě nejhrůznější: nepřítel vás nezabil.

Nepřítel z vás udělal sám sebe.

„Vždycky když přijdeme o dalšího vojáka, oni jednoho získají,“ špitl Galf. „Jak tohle můžeme vyhrát?“

Kouř halící nedalekou věž se na kratičký okamžik rozptýlil, takže se jim naskytl pohled na samého krále Brutana. Byl vyšší a urostlejší než všechny ostatní postavy na bitevním poli, klestil si cestu mezi živými a vítězoslavně ryčel. Z kostí mu viselo maso, krví potřísněné šaty měl rozedrané na cáry, oči mu planuly rudým ohněm.

Galf zavřel oči a pokoušel se vybavit si, jak Brutan vypadal, dokud byl ještě naživu. Ale jediné, na co si vzpomněl, byl výraz bolestné zrady, který se rozhostil v králově tváři, když mu Galf na hlavu položil otrávenou korunu.

Netušil jsem, že tě zabije, pomyslel si Galf. Nikdy bych si nedokázal ani představit, že se z tebe stane takové monstrum. Pak zavrtěl hlavou a v duchu se opravil. Ne — ty už jsi monstrum byl, že ano?

Brutan sevřel levou rukou krk muže z Idilliamu a pravou chytil nebohou venkovanku. Zvedl je oba do vzduchu a zmáčkl je kostnatými prsty. Jeho oběti se ještě chvíli vzpouzely, ale brzy zavřely oči a jejich těla ochabla. Kůže jim zbledla a maso se propadlo do sebe.

Když se jejich oči znovu otevřely, zahořel v nich rudý plamen.

Galf to zděšeně pozoroval. Během jejich překotného úprku přes bitevní pole už ten výjev viděl mockrát, přesto v něm stále vzbuzoval odpor. Nejhorší na tom všem ale bylo vědomí, kdo král Brutan doopravdy je.

Jsi víc než jen nějaké monstrum. Jsi můj otec.

Z prolomené zdi se vyvalila další vlna obyvatel města. Obyčejní lidé z Idilliamu utíkali se svými taškami, krabicemi a neforemnými balíky. Galf sevřel okraj rozbité zdi a tiše je poháněl vpřed. Dumal, kolik z ubohého majetku se jim podařilo posbírat a kam si myslí, že utečou.

„Oni nevědí o tom mostu,“ zhrozil se Ossilius.

Když první uprchlíci doběhli k okraji propasti, Galf zadržel dech. Propast se táhla kolem celého Idilliamu jako příkop kolem hradu — až na to, že tenhle příkop byl bezedný. Jeden muž dovedl svoje děti na samý okraj srázu a zastavil se s pohledem omráčeně upřeným na trosky mostu, který dřív město pojil se zbytkem Toronie... a který byl zničený.

„Nemají kam jít!“ zaúpěl Galf. „Není odsud úniku. Jsou tu uvěznění. Všichni jsme tu uvěznění.“

Zvedl zlatou korunu, kterou pronesl bitvou. Prsty měl křečovitě zkroucené z toho, jak pevně ji svíral. Teď, když korunu měl, si nedokázal představit, že by se jí vzdal — i když část jeho já toužila prostě ji hodit do bezedné strže.

„Ještě dnes ráno ji na hlavě měl Nynus,“ řekl a otrásl se při vzpomínce na to, co všechno Nynus udělal, aby se té koruny zmocnil — a aby si ji udržel. Lží Galfa přiměl, aby zabil krále Brutana, a pak přišel se silným plánem zbořit most a oddělit Idilliam od zbytku říše. „Nynus nebyl o nic lepší než jeho otec,“ prohlásil. „Náš otec.“

„Galfe, Nynus je mrtvý.“

„Ale ta koruna tu pořád je! Mohla za to ona? To ona ho donutila dělat tak strašné věci, Ossiliusi? Co se stane mně, když si ji nasadím na hlavu? Když se pokusím vládnout? Proroctví říká, že

jsem jedním ze tří, že vládnout Toronii je můj osud. Co když se ze mě ale stane stejná zrůda jako z Brutana a Nynuse?“

S vytřeštěnýma očima a korunou v dlaních se zadíval na Ossiliuse. Ten mu vážný pohled opětoval.

„Je to jen koruna, Galf. Jen kus kovu. Co s ní uděláš je zcela na tobě, je to tvoje rozhodnutí.“

Galf zíral na zlatý kruh. Co na tom teď vůbec sejde? Těsně poté, co Nynus zemřel, když Ossilius korunu zvedl a podal mu ji, věřil, že se všechno v dobré obrátí. Jenže Idilliamu se zmocnili mrtví a už tu nebylo nic, čemu by mohl vládnout.

„Musíme jít,“ vyzval ho Ossilius. Jemně sundal jednu Galfovu ruku z koruny a položil ji na jílec svého meče. „Jsi připravený?“

„Na nic z tohotohle jsem nebyl připravený,“ odvětil Galf, ale následoval Ossiliuse dírou ve zdi. Se skloněnými hlavami se rozběhli přes bitevní pole. Ve stínu nedaleké věže sevřel Brutan prsty kolem krku asi třináctiletého dítěte, chlapce stejně starého jako Galf. Nemrtvý král ho zvedl do vzduchu a rudě žhnoucíma očima si zkoumavě prohlížel jeho tvář.

„Jsi můj syn?“ zařval. „To ty jsi mě zabil?“

„Nech ho na pokoji!“ sykl Galf, ale když k té hrozivé scéně vykročil, Ossilius ho stáhl zpátky.

„Už je příliš pozdě,“ varoval ho.

Brutan chlapce stiskl pevněji a jeho nařikání utichlo. O chvíli později jeho život vyhasl a on se probudil do nové, nemrtvé existence.

„Pomstu!“ křičel Brutan, zatímco kráčel dál. „Pomstím se svému synovi i svým proradným poddaným!“

„Musím něco udělat!“ trval na svém Galf a setřásl z ramene Ossiliusovu ruku. „Je mi jedno, že je to beznadějně. Jsou to moji lidé, ne Brutanovi. Měl bych bojovat po jejich boku!“

Vykročil do dýmu, ale Ossiliusova silná paže ho znovu zarazila. „Já ti rozumím, Galf, opravdu. Ale teď není ten správný čas k boji. Teď je čas se schovat.“

Galf se přestal vzpouzet a překvapeně se na něj zadíval. „Schovat? Co za krále se schovává, když ho jeho lidé potřebují?“

„Král, který chce zůstat naživu.“

„To spíš zbabělý král.“

Ossilius zoufale zavrtěl hlavou. „Víš moc dobře, že tuhle bitvu nemůžeš vyhrát, Galfe. Ale můžeš začít plánovat budoucnost. Můžeš sehnat zbraně a spojence. Pokud se teď budeš držet v ústraní, jednoho dne opět povstaneš.“

Galf se zadíval do tváře muže, který byl dost starý na to, aby byl jeho otcem, možná dokonce dědečkem. Nedokázal si představit věrnějšího společníka. A přesto...

„Legie byla celý můj život,“ pokračoval Ossilius. „Vím, kdy bojovat, Galfe. A taky vím, kdy je taktičtější ustoupit. A věř mi, teď je právě čas na ústup.“

„Ale moji přátelé tu ještě někde jsou. Pipa, Hrbáč John a ostatní. Nemůžu je tu nechat. Nikoho tu nemůžu nechat!“

„Myslíš ty kočovné herce, se kterými jsi sem přišel? Galfe, to nemůžeme riskovat.“

Galf se rozhlédl po hordách nemrtvých válečníků a píchlo ho u srdce. Uvědomil si, že jeho přítel má pravdu. Copak měli ve dvou nějakou šanci? Kdyby se pokusili najít jeho kamarády, skončilo by to pro ně nejspíš smrtí.

„Dobře,“ souhlasil zdráhavě. „Stáhneme se. Ale ty, které zachránit můžeme, vezmeme s sebou!“

Rozběhli se podél městských hradeb, aby se vyhnuli nejhorší bitevní vřavě. Galf skrz vzdouvající se oblaka štiplavého dýmu skoro neviděl, jak ho pálily slzy v očích. Všude kolem se rozléhal křik a jekot. Ze všech stran se na ně řítily nemrtví.

„Pozor!“ zařval Ossilius, když zpoza hromady těl vyskočil další hnijící válečník. Galf pokrčil kolena, schoulil se do klubíčka a odkutálel se od něj tak mrštně, že při představení by ho publikum určitě ocenilo potleskem.

Jednou akrobat, navždy akrobat, prolétla mu hlavou euforická myšlenka.

Vyskočil na nohy a všiml si krátkého meče zaklíněného pod ohromným kamenem, který se zřítil z městské hradby. Chňapl po jílcí, vytáhl meč, otočil se s ním a zasáhl nepřítele přímo do hrudi. Nevystříkla z něj žádná krev, k zemi se snesla jen sprška úlomků kostí a prachu. Nemrtvý válečník útočil dál, vrhl se po Galfovi s kostlivým úšklebkem mezi cáry masa na obličej.

Galf se skrčil a skočil nemotorné salto vzad. Dopadl na kámen, pod kterým našel svou zbraň, a zabodl nemrtvému meč přímo do lebky. V tutéž chvíli Ossilius přesekl té věci nohy v kolenou.

Válečnickovy rozsekané ostatky se trhaně zřítily k zemi. Se syčením jimi šhubala ona podivná nápodoba života.

„Běž dál!“ křikl na Galfa Ossilius. „Čím déle se budeme zdržovat v otevřeném prostoru, tím větší nám hrozí nebezpečí.“

Postupně si proklestili cestu ke svému cíli. *Neopustil jsem vás, kamarádi*, pomyslel si Galf, když se přikrčil a propletl se chumlem ječících nemrtvých. *Vrátím se pro vás. Když ne dnes, tak zítra. Když ne zítra, tak pozítří. Vrátím se pro vás, slibuju!*

„Pomoc!“

Hlásek vycházel zpoza kamene. Znělo to jako děvče zhruba v Galfově věku.

„Pipo?“ Galf s bušícím srdcem nahlédl do stínu. „Pipo, jsi to ty?“

Tvář, která k němu vzhlédla, ale nepatřila jeho odvěké kamarádce. Tahle dívka byla mnohem mladší. Tvářičky měla od krve a světlé vlasy spleené špínou. Celá se třásla.

„Pojď s námi,“ vyzval ji bez váhání Galf. Napřáhl k ní ruku, ale holčička na ni jen vyděšeně zírala. Zdálo se, že se nedokáže ani pohnout.

„Galfe, honem!“ pobízela ho Ossilius, který běžel napřed. „Nemůžeme se zastavovat.“

„Počkej, Ossiliusi!“

Kapitán se vynořil z dýmu. Mračil se, ale jakmile zahlédl dívku, jeho výraz zjihl. Něžně ji vytáhl z jejího úkrytu a postupovali dál.

„Neboj se,“ utěšoval Galf holčičku za běhu. „Teď už jsi v bezpečí.“
Jen doufal, že je to pravda.

Před nimi se za kouřovou clonou tyčilo pobořené mauzoleum. Brutan ho vystavěl jako pomník smrti, teď z něj ale zbyla jen hromada kamení. Když ho přelézali, Galf se otrásl při vzpomínce na nadpozemskou sílu, která mocnou budovu poslala k zemi.

Limmonina síla.

Pod nohama mu křupaly rozlámané střešní tašky — možná zrovna ty, na kterých Limmoni stála, když ji popravili. Rozkaz k vykonání popravky byl posledním, který vydal Nynus během svého krátkého kralování Toronii. A že to bylo krvavé kralování.

Bude moje vláda jiná? Ossilius tvrdil, že ano, ale Galf nevěděl, jestli si vůbec kdy bude moct být jistý.

„Tamhle!“ křikl Ossilius. „Zadní brána!“

Galf zamrkal, aby se zbavil sazí, které ho pálily v očích, a uviděl věž, kterou předtím zahlédl jen zdálky. V její základně byly zasazené velké kamenné dveře se sochami po stranách, kterých si všiml už předtím. Nalevo stál muž s býčí hlavou, napravo žena s hlavou hada.

„Tyhle dveře?“ zeptal se Galf. „Kam vedou?“

Teď už byli daleko od boje. Kouř nejspíš lidi — i nelidi — odehnal.

„Je to zadní vchod do města.“

„Takže vede zpátky do bitvy? K čemu nám to bude?“

„My těmi dveřmi nepůjdeme.“

„Ale já myslel...“

Ossilius se znovu rozběhl dýmem, s holčičkou stále pevně sevřenou v náručí. Galf ho následoval, takže k věži doběhl jen pár okamžiků po prošedivělém kapitánovi.

Jen co se zastavili, zpoza sochy s býčí hlavou se vynořil muž v uniformě idilliamského vojáka a máchl mečem. Galf si nebyl jistý, jestli se mu víc třesou kolena, nebo lokty.

„Stůjte!“ křikl muž.

„Pohov, vojáku,“ zpražil ho Ossilius. Lehce položil dívku na zem a napřáhl paže. „Poznáváš mě?“

Muž se zadíval na Ossiliusovo špinavé oblečení a vytřeštil oči. „Kapitán Ossilius? Kapitán královské legie?“ Spustil meč a neohra- baně zasalutoval. „Jaké jsou vaše rozkazy, pane?“

Galf za sochou zahlédl další pohyb. „Vylezte,“ zavolal. „Všichni. To je v pořádku, my vám neublížíme.“

Vynořili se další dva lidé: žena v pekařské zástěře a muž, jehož obličej Galf poznal.

„Ty jsi s námi byl v Nebeské kryptě,“ oslovil ho s pohledem upře- ným na okovy, kterými měl muž stále spoutané kotníky.

„Nikdy v životě jsem tě neviděl,“ odsekl muž. Měl velmi hluboký hlas a pod kšticí světlých vlasů ostrážitý výraz. „Takovou malou zrůdu bych si pamatoval.“

„Sklapni, Slater,“ okřikl ho voják, ale v jeho hlase stále zněl strach.

„Mám ho potrestat, můj králi?“ zeptal se nevzrušeně Ossilius.

Slater přimhouřil oči, zatímco ostatní je vytřeštili.

„Ne,“ zavrtěl Galf rychle hlavou. „Je jen vyděšený.“

„Král?“ ozval se Slater podezřívavě. „Jak to myslíte, král?“

Ossilius poklekl na jedno koleno. „Toto je Agalfus, syn Brutana, jeden ze tří. Je to dítě zrozené pod prorockými hvězdami, syn, jenž zabil svého otce a vzal si zpět svou korunu. Vidiš? Drží ji v ruce a čeká, až budou trojčata opět sjednocena a společně se ujmou trůnu. Pokud mu k tomu chceš dopomoci, poklekni se mnou a přisahej mu oddanost.“

Vojákovi spadla čelist. Žena zalapala po dechu. Holčička při- krčená vedle klečícího Ossiliuse na něj upřela nechápavý pohled. Slater si jen odfrkl a odvrátil se.

Ossiliusova slova visela ve vzduchu a mezi nimi bylo prázdno, kam teď Galf vstoupil. Zvedl korunu, kterou celou tu dobu nesl, ale které si ostatní podle všeho všimli teprve teď. Najednou se mu zdála velmi těžká.

Tak tohle je teda moc? Nikdy jsem netušil, že bude tak těživá.

Pomaloučku a nekonečně opatrně si korunu nasadil na hlavu.

„Proroctví!“ vyjekla žena, padla na kolena a sepjala ruce.

„Můj pane,“ řekl voják a přitiskl si zaťatou pěst na bronzový prsní pancíř. „Můj králi. Já, Markus z královské legie, jsem ti k službám.“

Slater se otočil. Zdálo se, jako by Galfa viděl úplně poprvé. Drzost v jeho výrazu vystřídal údiv.

„To nemůže být pravda,“ vydechl.

„Může,“ opáčil Ossilius. „A je.“

„No, krále bych asi následovat mohl,“ dodal Slater po krátkém zaváhání. „Jestli mě teda má kam vést.“

„Vlastně mám,“ usmál se Galf.

Kapitola druhá

Jen co se Elodie probudila, věděla, že je něco špatně. Přelezla přes příkrývky k východu ze stanu, odhrnula plachtu a vyškrábala se ven na mýtinu.

Její stan obklopovalo vojsko. Pod nachovou oblohou, na kterou se co nevidět vyhoupne slunce, před ní stály stovky mužů a koní. Tváře jim v šeru lehce světlkovaly. Vojáci i koně byli průsvitní, jako by byli z ojínného skla.

Armáda duchů.

„Co se děje?“ zeptala se, náhle dokonale probuzená.

Jeden z rytířů pobídl svého koně ostruhami a popojel dopředu. Vypadal staře a ztrhaně, ale držel se zpříma a v přízračných očích mu blýskalo. Byl to sir Jaken.

„Chceme odejít,“ odpověděl.

Elodii ta slova omráčila.

Zadívala se za šiky duchů a pohlédla na tábor Trojzubce, který se právě probouzel. Skrz průsvitné koně viděla obyčejné muže a ženy, jak se věnují obvyklým ranním činnostem: nosí vodu od nedalekého potoka, zapalují ohně, starají se o zvířata. Byli skleslí a unavení a hlavy měli sklopené.

Prohráli jste bitvu o most, říkála si v duchu Elodie. Přišli jste o přátele a spolubojovníky. Není divu, že vypadáte poraženě.

Přesto byl zbytek rebelů z Trojzubce stále naživu. A to právě díky téhle armádě duchů.

Armádě, kterou vidí jen ona sama.

Elodie si odhodlaně odrhnula z obličeje rudozlaté vlasy.

„Nemůžete odejít,“ prohlásila pevně. „Prostě nemůžete. Došli jsme společně tak daleko. Tihle lidé vás potřebují. Já vás potřebuju. Teď se od nás nemůžete odvrátit.“

„My se od vás neodvracíme,“ oponoval jí sir Jaken. „Spíš postupujeme vpřed.“

Elodie frustrovaně zavrtěla hlavou. „Ještě toho musíme tolik dokázat. Galf je pořád ještě v Idilliamu. Já ho musím... Já a Tarlan ho musíme najít. Máme být spolu, všichni tři. Myslela jsem, že o to jde i vám.“

„Jen osud rozhodne o tom, zda budete ty a tví bratři sjednoceni. My jsme svůj úkol splnili. Teď chceme klid a smíření.“

Elodie se rozhlédla po tvářích vojáků, kteří ji pozorovali. Nebe začínalo krváčet, blížil se rudý rozbřesk.

„V Idilliamu je i Brutan,“ pokračovala, odhodlaná přesvědčit je, aby zůstali. „To on je přece zodpovědný za vaši smrt. Copak jste zapomněli na Válku krve? To už se nechcete pomstít?“

„O pomstu nám už nejde.“

Elodiino zděšení vystřídala úzkost. Přece těmto ztraceným duším věřila. Z celého srdce.

„Prosím,“ vydechla a promnula si oči. Plakat nebude, ne před nimi. „Rozmyslete si to. Pomohli jste nám přemostit strž a dostat se do Idilliamu. Možná ten most budeme znovu potřebovat.“

„Náš most se rozpadl.“

„A díky tomu se do propasti zřítíla spousta Brutanových nemrtvých stvůr! Copak nevidíte, jak moc jste nám pomohli? Bez vás by bylo všechno ztraceno!“

Elodie se zarazila. Uvědomila si, že křičí. Pokud ji někdo pozoroval, musel mít dojem, že jen tak huláká do prázdna.

Zpoza Jakenova koně vystoupil chlapec oblečený v úboru pážete. Elodie slyšela hlasy duchů celý svůj život, ale věděla o tom teprve posledních pár týdnů. Samial byl ovšem první duch, se kterým kdy mluvila.

A se kterým jsem se sprátelila.

„Samiale,“ vztáhla k němu prosebně ruce. „Musíte to přece pochopit. Společně jsme silní. Když se rozejdeme...“

„My to chápeme.“ Samial střelil úzkostlivým pohledem po siru Jakenovi, který mu pokynul, aby pokračoval. „Přivedla jsi nás sem, Elodie. Vyvedla jsi nás z Plačícího lesa, abychom se mohli pomstít králi Brutanovi. Osvobodila jsi nás.“

„Jenže tu bitvu jsme prohráli,“ protestovala Elodie. „Brutan má Idilliam pořád ve své moci...“

„Tím, že jsi nás osvobodila,“ přerušil ji jemně sir Jaken, „jsi nás vyvedla ze stínu smrti. Umožnila jsi nám svést poslední bitvu. Ale teď už je dobojováno, naše pomsta je dokonána. Došli jsme smíření.“

MLžné tváře duchů souhlasně přikyvovaly. Elodie cítila, jak ji v očích pálí slzy. „Nemůžete jen tak odejít.“

Samial vzal její ruce do svých přízračných prstů. Byly sice studené, ale přesto ji ten dotyk uklidňoval. „Elodie — tímhle to pro nás končí.“

Elodie se mu podívala přímo do očí. „Takže tohle je konec? Přišli jste se jen rozloučit?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou sir Jaken. „Musíš pro nás ještě něco udělat.“

„Já? Co ode mě ještě potřebujete?“

„Potřebujeme, abys nám dala svobodu.“

Elodie vytrhla ruku ze Samialova sevření. *Ale tohle měl být můj osud, pomyslela si zdrceně. Narodila jsem se, abych vedla armádu duchů. Vím to. Jsem jediná, kdo to dokáže. Bez nich jsem jen...*

„Na světě jsou i jiní duchové,“ ozval se starý, nakřáplý hlas.

Elodie nadskočila. Neslyšela Melchiorovy kroky — ale čaroděj byl jako obvykle bos a mýtinu pokrýval hustý měkký mech.

Možná sem vůbec nepřišel. Možná se prostě jen... zjevil.

„Vyděsil jsi mě,“ zamumlala. Pak ji něco napadlo. „Ty je taky vidíš, Melchiore?“

Čaroděj se zadíval na řady duchů. Jeho žlutý šat ve slabém světle vycházejícího slunce lehce zářil. Dřevěnou hůl v rukou svíral tak pevně, že mu klouby kostnatých prstů úplně zbělely.

„Ne,“ odpověděl nakonec. „To je nad mé schopnosti. Ale cítím tu tíhu, kterou si s sebou nesou. A myslím, že ty to cítíš také.“

Elodie chtěla něco namítnout, ale Melchior měl pravdu, cítila to. Byl to pomalý, vytrvalý tlukot, jako křídla uvězněného ptáka, který touží vzlétnout.

Vzdychla. „Co mám udělat?“ Její ruka jako obvykle, když byla nervózní, nahmatala zelený drahokam, který nosila kolem krku. Byl teď její neoddelitelnou součástí jako krev v jejích žilách. A stejně jako ta krev ji pojil s jejími bratry.

„Je to prostý rituál,“ vysvětloval Melchior. „Musíš vzít talisman — věc, která pro tyto ztracené duše má význam — a zakopat ho.“

„To je všechno?“

„To je všechno.“

„Jako pohřeb?“

„Jako pohřeb.“

„Ale jaký talisman? Kde vezmu...“

„Proto jsme tě po bitvě zavedli sem,“ ozval se Samial.

Prízrační koně za ním se rozestoupili, někteří doprava, jiní doleva. Uprostřed vojska duchů vznikla ulička, na jejímž konci Elodie uviděla ohromný dub.

„Pojď, ukážu ti to,“ vyzval ji Samial.

Elodie se ohlédl na Melchiora, který se široce rozkročil a oběma rukama uchopil svoji hůl.

„Počkám tady,“ slíbil čaroděj.

Samial vedl Elodii ke stromu. Dívka kolem sebe cítila prastarou přítomnost rytířů a jejich ořů. Šla jako ve snu, hlava se jí točila.

Strom byl obrovitý a sešlý věkem. Jeho spodní větve — které byly samy o sobě silnější než kmeny mnoha menších stromů — se skláněly až k zemi. Elodie kráčela za Samialem a klestila si mezi nimi cestu k mohutnému kmenu. Našla v něm temný otvor rámovaný zelenou plísní.

„Sáhni dovnitř,“ špitl Samial.

Elodie natáhla ruku k prohlubni a strom zavrzal. Dívka vyděšeně vzhlédla.

„Neboj se,“ uklidňoval ji Samial.

Elodie se kousla do rtu a sáhla do díry. Její vnitřek byl vlhký a hrbolatý, ale její prsty okamžitě nahmataly cosi měkkého. Elodie to vytáhla a pozvedla.

„Vlajka,“ vydechla udiveně.

„Je to Morlonova standart,“ objasnil Samial. „Barvy, pod kterými jsme před všemi těmi lety bojovali.“

„Morlon byl Brutanův bratr, že ano?“

Samial přikývl. Přejel přízračnými prsty po zpuchřelé látce praporu, podél pruhů, které kdysi možná byly fialové, okolo erbovního znaku, který nejspíš býval zlatý.

„Brutan se zmocnil Morlonova trůnu. Bojovali jsme pro Morlona, aby získal korunu zpátky. Selhali jsme. Náš poslední vlajkonoš zde standartu ukryl v poslední den naší poslední bitvy.“

Když se od stromu odvrátili, ve vojsku duchů se otevřela nová ulička. Elodie do ní vkročila. Ohromovalo ji, jak ji mrtví rytíři provádějí jejím posledním úkolem.

Na druhém konci uličky čekal Melchior a bodal koncem své hole do měkké půdy.

„Tady je,“ ukázala mu Elodie vlajku. „Jejich talisman.“

Čaroděj přikývl a podal jí krátkou větev. „Pomoz mi kopat, Elodie.“

Elodie se větví pustila do hrabání, ale brzy zjistila, že jí to jde lépe holýma rukama. *Kdybych ještě byla na Vicerinském zámku, donutila*

bych nějakého sloužícího, aby tohle udělal za mě, pomyslela si. Odhrabovala kusy hlíny a vršila je na hromadu vedle stále se zvětšující prohlubně. Vicerinové vychovali Elodii jako vlastní dceru, ale její nárok na trůn chtěli využít k vlastnímu prospěchu. *Teď už by mě nepoznali,* prolétlo jí hlavou, když se zadívala na svoje ušpiněné ruce.

Když díru vykopali, Elodie se posadila na paty. Vypadalo to jako hrob.

„A co teď?“ zeptala se.

„Myslím, že to víš,“ odpověděl tiše Melchior.

Elodie vzala prapor, složila ho a položila ho na dno jámy.

„A teď ho zahrň hlínou,“ vybídl ji Melchior.

„Neměli bychom něco říct?“

„Pokud chceš.“

Elodie zavrtěla hlavou. Byla tak rozrušená, že nedokázala ani přemýšlet, natož něco pronést.

Melchior jí položil ruku na rameno. „Netrap se, Elodie, pokud tě nenapadají vhodná slova. Všechno už bylo řečeno, teď je čas na činy, ne na slova.“

Elodie nabrala hrst hlíny a nasypala ji na vlajku. Zalila ji vlna smutku. Jen co hlína dopadla na dno díry, vojskem duchů projelo několik záchvěvů.

„Znovu,“ vyzval ji Melchior.

Elodie ho poslechla. Záchvěvy se s každou hrstí zeminy stupňovaly. Elodie zavřela oči a cítila, jak kolem ní podivně víří vzduch. Pracovala ale dál.

„Ach, tady jsi, princezno Elodie. Melchior — dobré ráno.“

Elodie se probrala ze svého vytržení. Zvedla hlavu a uviděla vysokou postavu rýsující se proti rudému nebi, které za špičkami stromů rychle oranžovělo. Fessan.

„Začíná nám další den,“ řekl Melchior a ztěžka se postavil.

„Doufám, že to bude náš poslední den tady,“ vzdychl Fessan. Šikmé paprsky rozbřesku mu ve tváři vyryly ostré rýhy, takže

vypadal unavený a mnohem starší než ten mladistvý velitel, kterého si Elodie pamatovala z jejich prvního setkání.

„Myslím, že zítra tábor sbalíme,“ pokračoval Fessan. „Během bitvy o most padlo mnoho našich druhů. Musíme bezpodmínečně přibrat nové vojáky. Naši muži navíc potřebují mít nějaký cíl. Trojzubec musí dál...“

Jeho zrak padl na díru v zemi. Fessan se odmlčel.

„Co to tu děláte?“

Elodii Fessanovo vyrušení trochu vyvedlo z rovnováhy. Naštvaně se zvedla a oklepala si z rukou hlínu. „Skládám hold těm, kdo nám pomohli, Fessane.“

„Hold? Komu?“ Fessan se rozhlédl po mýtině a v jizvě, která se mu táhla podél tváře, mu zaškubalo. Přejel pohledem přímo přes duchy, aniž je viděl.

„Mé armádě. Naším spojencům. Rytířům, kteří Trojzubec zachránili.“

„Duchům?“ vytřeštil Fessan oči. „Oni tu teď jsou?“

„Jsou tady, ale už odcházejí. Svou práci vykonali a já jim teď musím dát svobodu.“

„Odcházejí? Ale princezno, v bitvě o most zahynula nejméně polovina vojáků Trojzubce! A mnoho z těch, co přežili, je zraněných. Kdyby nebylo tvých... tvých přátel, prohráli bychom. Nemůžeš je nechat jít. Ještě je potřebujeme!“

Fessan se chvěl po celém těle. Elodie byla zaskočená. Přestal se před ní Fessan někdy takhle ovládat? Měla pocit, že ne. Jeho vztek ale jen přilil olej do ohně.

„Jak se opovažuješ?“ vybuchla. „Jak se opovažuješ zpochybňovat právo těchhle... těchhle válečníků na klid a mír? Splnili svou povinnost a já je *propustím*.“

„A já ti to nedovolím!“ Fessan zatnul ruce v pěst, až mu zbělely klouby.

„Ale dovoliš,“ vložil se do toho Melchior a zlehka vstoupil přímo mezi ně. Poklepal koncem své hole na zpola zahrabaný prapor. „Tohle je pokrevní dluh, Fessane. To musíš jako bojovník chápat.“

Fessan svěsil ramena. Najednou vypadal úplně vyčerpaně. „Trojzubec ke mně vzhlíží. Mám svoje povinnosti.“

„Duchové vzhlížejí k Elodii,“ pronesl Melchior. „I ona má svoje povinnosti.“

Přes Fessanovu tvář přelétl mrak rozporuplných pocitů. „Dobrá,“ vyhrkl. „Dělej, co musíš. Jen doufám, že za to Trojzubec nezaplatí dalšími mrtvými.“

Otočil se na patě a odkráčel zpátky k táboru. Elodie se za ním dívala, dokud se jí neztratil mezi stromy.

„Udělal toho pro mě tolik,“ povzdychla si. „Tak tvrdě bojoval, aby mě dostal na trůn. Sehnal mi vojsko, Melchiore. A na tom mostě přišel o tolik spolubojovníků. Jenže... ach, proč mi to všechno tak ztěžuje?“

„Fessan je skvělý vůdce,“ přikývl Melchior, „a nese na bedrech velké břímě. A ty také, Elodie. Jen je každý nesete jinak. Fessan je dobrý člověk. Proto jsem si ho vybral, aby vedl Trojzubec.“ Obrátil zrak zpátky k jámě vykopané v zemi. „Teď ovšem musíme dokončit, co jsme začali.“

V tichosti se vrátili ke svému úkolu. Elodie dál zasypávala po-trhanou vlajku a cítila, jak z ní zlost na Fessana vyprchává. Všechno jako by se najednou rozplynulo a byla tu jen ona, její ruce a vlhká zemina, které se dotýkaly.

„Máme téměř hotovo,“ zašeptal Melchior.

Elodie zamrkala a probrala se ze svého snění. Už byl vidět jen poslední cíp vlajky. Nad ním se ve vzduchu vznášela její ruka s poslední hrstí hlíny. Duchové kolem dokola ji pozorovali, nehybní jako zadržovaný dech.

Elodie se prudce rozhlédla. Bylo jí jasné, že musí armádu duchů propustit, ale nechtěla ztratit úplně všechny — alespoň zatím ne. „Samiale?“

„Tady jsem.“ Samial se zjevil jakoby odnikud a na pohublé, umouňené tváři mu pohrával znavený úsměv.

Elodie zavřela oči a opět je otevřela. „Samiale, odpověz mi po pravdě. Chceš, abych ti dala svobodu?“

„Ne, pokud si přeješ, abych zůstal,“ odpověděl duch bez zaváhání.

Elodiiny oči se zalily slzami. „Ano, Samiale. Ano, chci, abys zůstal.“

„Tak si vezmi tohle.“ Samial si z tuniky vytáhl hrot šípu. Když ho pozvedl, mezi stromy pronikl paprsek světla a zbarvil jeho ostří zlatavým světlem. „Vždycky mi přinášel štěstí. Pokud ho budeš mít u sebe, budu s tebou i já.“

Elodie si od něj hrot chvějícími se prsty vzala a dala si ho do kapsy. Ztěžka polkla. Pak se s roztřeseným úsměvem zadívala na sira Jakena a jeho třpytivé druhy.

„Sbohem,“ vymáčkla ze sebe. „A děkuji.“ S těmito slovy vysypala poslední hrst zeminy na pohřbený prapor.

Duchové rytířů a jejich koní se rozzářili jasným světlem a oslněná Elodie si rukou zakryla oči a ustoupila o krok dozadu. Rytíři pozvedli meče v posledním pozdravu. Potom se rozplynuli do ranního šera, pohasli jako zapomenutý sen.

Elodie chvíli jen zírala do prázdna mezi stromy. Samial vedle ní sklonil hlavu.

„Tak,“ vydechla Elodie rozechvěle. „Je po všem. Jen doufám, že jsem udělala správnou věc.“

„Co ti říká srdce?“ zeptal se jí Melchior, který se opíral o strom kousek od ní.

„Že jsem udělala, co bylo v mých silách. Ale bude to stačit?“

„Jsi jako tvá matka,“ zamumlal čaroděj.

Ta slova projela Elodiiným smutkem jako nůž. Trhla hlavou a upřela na něj pronikavý pohled. „Moje matka? Ty jsi znal moji matku?“

„Ano.“

Řekl to tak suše a věcně, že měla Elodie zprvu dojem, že se přeslechla. Jeho lehký úsměv ji ale ujistil, že slyšela správně. Elodie k němu rázně vykročila. „Pověz mi o ní!“

Čaroděj naklonil hlavu k rameni. Zdálo se, že nad tím uvažuje. Elodii připomínal volavku, která nehybně stojí na břehu řeky a trpělivě čeká na svou rybí kořist.

„Jmenovala se Kalja,“ začal nakonec. „Byla to čarodějka země. Nikdy jsem neviděl matku, která by byla více oddaná svým dětem. Byla připravená pro vás obětovat všechno. I vlastní život.“

Elodie cítila, jak se v ní všechno zastavilo: tlukot srdce, tep její krve, dech v plicích.

„Vicerinové mi tvrdili, že moje matka byla venkovanka,“ pronesla pomalu. „Ale to byla taky lež, že ano? Byla to čarodějka! Už se nedivím, že mi to neřekli.“

„A kdyby ti to bývali řekli?“

Elodii zacukaly koutky rtů v úsměvu. „Možná bych lorda Vicerina nenechala, aby si ze mě dělal loutku. Chtěla bych ho vidět, jak královskou korunu získává beze mě.“ Ohlédla se za sebe, kde Samial stále klečel vedle zasypané jámy, do níž pohřbili prapor. Něco ji napadlo. „Takže moje matka ovládala magii! To proto jsem taková, jaká jsem, Melchiore? Ona taky viděla duchy?“

„Je to možné.“

„A kde je teď?“

„Mrzí mě to, Elodie. Tohle se neříká snadno. Když Brutan zjistil, že jste ty a tví bratři stále naživu, nechal tvou matku upálit na hranici.“

Elodii polil ledový chlad. „Takže je...“

Starý čaroděj přikývl. „Ano. Obávám se, že tvá matka je pravděpodobně mrtvá.“

Elodie ho probodla pohledem. „Pravděpodobně?“

„Přesně tak. Jakmile jsem se o té popravě dozvěděl, pokusil jsem se zasáhnout, ale Brutan zatarasil všechny přístupové cesty do Podsálí.“

„Do pod-čeho?“

„Na tom nezáleží. Byl jsem nucen hledat si jinou cestu. Vyšplhal jsem se na hradby, ale už bylo příliš pozdě na to, abych uhasil plameny, jak jsem plánoval. A tak jsem musel improvizovat.“

„A co se stalo?“

Melchiorovy šedé oči se upřely do dálky, nebo možná do minulosti. Dlaně mu bloudily po rytinách na povrchu hole. Palce u nohou zabořil do kypré hlíny.

„Pokusil jsem se o kouzlo, které by žádný čaroděj při smyslech nikdy nezkoušel. Těsně předtím, než Kalja zemřela, jsem se ji pokusil vyjmout ze světa.“

„Takže jsi ji... zachránil?“ Elodie se cítila zmatená a prázdná. Mohla snad ještě doufat, že je její matka naživu?

Melchior se jí zpříma podíval do očí. „Nevím. Kouzlo, které jsem použil, bylo prastaré a... brutální. Vyjmout někoho ze světa znamená vrhnout ho mimo život i smrt, do říše, která nemá moc společného ani s jedním. Je to nebezpečný proces. A dostat ho pak zase zpátky...“

V Elodii se vzedmula vlna nadšení. „Ale myslíš si, že se ti to povedlo! Že ano?“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Nedokážu ti odpovědět. Když jsem si později hranici prohlížel, nenašel jsem nic než popel.“ Vzdychl. „Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, že magie přináší mnohem víc otázek než odpovědí.“

„Ale to kouzlo přece mohlo fungovat.“ Elodie s tou myšlenkou zápolila ve snaze vměstnat ji do svého překypujícího srdce. „A mně

na otázkách nezáleží, Melchiore — jsem jen ráda, že máme na své straně čaroděje!“

„To bohužel právě teď nemáte.“

Elodie vytřeštila oči. „Cože? Chceš tím říct, že nejsi na naší straně?“

Melchior se usmál. „Tak jsem to nemyslel, Elodie. O mé věrnosti nikdy nepochybuj, půjdu s tebou až do samého konce. Chtěl jsem tím jen říct, že už nejsem čaroděj.“

Elodie na něj oněměle zírala.

„Kouzlo vyjmutí ze světa je zakázané. Tím, že jsem ho použil, abych zachránil tvou matku — tedy abych se ji pokusil zachránit —, jsem porušil zákony, jimiž se magie řídí. Ve chvíli, kdy jsem ho seslal, si hvězdy vzaly zpátky mou čarodějnou moc. Od toho dne se již deset let bezmocně toulám po světě. Ano, sem tam pomáhám, pomohl jsem například Fessanovi dát dohromady Trojzubec. Teď se však obávám, že potřebujete víc než jen křehkého starce. Je načase, abych získal zpět to, co jsem ztratil.“

„Chceš získat zpátky svou moc? Je to vůbec možné?“

„Nevím. Ale musím se o to pokusit. Musím se vydat na cestu a na konci té cesty se ponořím do oceánu času a hvězdy odprosím.“

Elodie cítila, jak jí po celém těle naskakuje husí kůže. Najednou ji napadlo, že muž, který před ní stojí — shrbený stařík v ošuntělém žlutém hávu —, není jen tak ledajaký člověk.

„To, co ti tu říkám, je důvěrné,“ položil jí Melchior sukovitou ruku na rameno. „Trojzubec se to nesmí dozvědět. Fessan se to nesmí dozvědět — jeho břímě je už tak dost těžké. Dokud svou kouzelnou moc nezískám zpátky, bude to naše tajemství. Udržíš ho?“

Elodie mlčky přikývla. Od chvíle, kdy se ráno probudila, jako by se s ní celý svět nakláněl, takže balancovala na ostré hraně mezi minulostí a budoucností. Přitiskla si dlaň na kapsu a ucítila pevné obrysy hrotu, který jí daroval Samial.

Tvrdil, že mu vždycky přinášel štěstí.

No, trocha štěstí by se nám právě teď hodila.

Daleko za stromy se slunce konečně vyhouplo nad obzor.

Kapitola třetí

„Držte se!“ křikl Tarlan. „Už jsme tady!“

Zaryl prsty do Theetina peří a sklonil se dopředu, zatímco jeho obrovský thorrod střemhlav letěl dolů ke korunám stromů. Čtyři ženy, které seděly za ním, zalapaly po dechu a přitiskly se k sobě.

Tarlan se rozhlédl doleva a doprava, kde v dokonalé formaci letěli Nasheen a Kitheen. I oni měli na zádech každý pět přeživších. Vytahovat ty nebohé lidi z kouřem zahaleného idilliamského bojiště bylo riskantní a Tarlan se bál, že by při přeletu bezedné propasti mohli jeho pasažéři spadnout. To se ale nestalo a teď už letěli nad isurským lesem přímo k táboru Trojzubce. Třetí záchranný let byl u konce.

Kolikrát ještě budu muset letět, než najdu svého bratra?

Theeta s pronikavým výkřikem široce roztáhla křídla, aby zpomalila svoje klesání. Majestátně se snesla na mýtinu. Přelétla těsně nad několika řadami stanů. Tarlan před nimi viděl ležet zraněné vojáky, kteří zvedali obličej k vycházejícímu slunci. Jeho okřídlený oř minul improvizovanou kovárnu, kde se kováři lopotili nad rozlámanými zbraněmi. Tarlan Theetu navedl do otevřeného prostoru mezi ohromným ohništěm a ohradou pro koně. Teprve tady se její pařáty dotkly země.

Druzí dva thorrodi přistáli vedle nich. Oba masivní ptáci dosedli naprosto tiše. Jakmile byli všichni dole, sklouzl Tarlan z Theetina hřbetu na zem a pomohl seskočit i ostatním. Z nemocničního stanu přiběhli zdravotníci s nosítky a Tarlan jim přeživší s povděkem předal.

„Byla jsi dobrá, Theeto,“ pohladil svého thorroda po zobáku a na ostatní dva se usmál. „Všichni jste si vedli skvěle.“

„Letíme znovu?“ zaskřehotala suchým hlasem Theeta.

Než ale Tarlan stihl odpovědět, vrazilo do něj něco těžkého, takže se mu podlomily nohy a skácel se na zem. Se smíchem se zvedl a objal zvířata, která ho právě porazila jako strom.

„Šedotrne! Filis! Chcete mě snad zabít?“

Oba se tiskli k jeho nohám. Vlk radostně pošťkával a malý tygřon předl.

„Jsem rád, když je smečka pohromadě,“ zavrčel Šedotrň.

„Já taky,“ souhlasil Tarlan.

„Tvůj bratr?“ zeptala se Filis. „Našel jsi svého bratra?“

Tarlan tygřoně pohladil po modrobíle pruhované srsti. „Ne, Filis. Je tam hrozný chaos. Ale budu se snažit dál.“

„Bratr rozpustil,“ krákla Theeta.

„Rozpustil?“ Tarlanovi chvíli trvalo, než mu došlo, co tím chce thorrod říct. „Aha, ty myslíš, že zmizel?“

„Bratr rozpustil,“ zopakovala souhlasně Theeta.

Tarlan přikývl. Vzpomněl si na ten neskutečný okamžik uprostřed bitevní vřavy, kdy viděl Galfa stát tváří v tvář tomu monstře, kterým se stal jejich otec... a v tu chvíli Galf zmizel.

Já mluvím se zvířaty. Elodie vidí duchy. A Galf se umí udělat neviditelným. Je to tvůj jediný trik, bratříčku, nebo toho dokážeš víc?

„Bude těžké ho najít,“ štěkl Šedotrň.

„To ano,“ přitakal Tarlan, „ale já to nevzdám.“

Kolem kulhal poslední člověk ze skupiny, kterou Tarlan právě zachránil — mladík se zlomenou rukou a hlubokou řeznou ránou podél tváře —, a se zájmem se na chlapce zadíval.

Když mí přátelé mluví, oni slyší jen vrčení a krákání, pomyslel si a pocítil podivuhodnou hrdost. *Máme svůj vlastní jazyk.*

Zavedl smečku k ohništi, kde si sedli a pustili se do masa — Tarlan si ho upekl, ostatní ho jedli syrové. Potom zkontroloval Theetin poraněný pařát.

„Jak se cítíš?“ zeptal se, když zlehka ohmatával ovázaný pahýl. Brutan jí během bitvy o most usekl celý jeden spár.

„Dráp pryč,“ zamumlala Theeta se zobákem plným masa.

„Přesně tak.“ Tarlan ji poplácal po šupinaté noze. „Když si budeš potřebovat odpočinout, určitě mi to řekni, Theeto. Od té bitvy už jsme tam letěli třikrát.“

„Bratr tam,“ odpověděla Theeta tónem, který dával tušit, že je odhodlaná brzy se zase s Tarlanem vznést do vzduchu.

Když dojedli, Tarlan se začal ošívat. Věděl, že by si měli ještě chvíli odpočinout, než se znovu vydají do Idilliamu. Jenže tábor Trojzubce s tím neustálým lidským hemžením byl zkrátka příliš *hlučný*.

Vždyť jsi taky člověk, zašeptal hlásek v jeho hlavě. Jsou to tvoji lidé.

„Ne,“ zamumlal Tarlan. „Mám svoji smečku. Půjdu si svojí cestou.“

„A co za cestu to bude?“

Tarlan se otočil a jeho pohled dopadl na Fessana, který stál pár kroků za ním. Velitel Trojzubce měl ruce založené na hrudi a ve zjizvené tváři přísný výraz.

„Cesta zpátky do Idilliamu, jestli tě to zajímá,“ odtušil Tarlan a vstal. „Někdo těm lidem musí pomoci.“

„Už jsi toho vykonal dost, princí,“ zjihl Fessan. „Další let ti nemůžu povolit.“

„Povolit?“ utrl se na něj Tarlan. Nesnášel, když ho Fessan oslovoval „princi“. „Ty si myslíš, že potřebuju tvoje svolení?“

„Je to příliš nebezpečné.“

„Myslíš si snad, že to nevím? To já tam letěl během bitvy, pama-tuješ? Ty ses nedostal ani za most!“

„Na tom mostě zemřelo mnoho mých mužů.“

Tarlan si pomyslel, že Fessan má pravdu. Byla to ale dostatečná omluva pro nečinnost?

„Všichni se tady jen válí a lížou si rány!“ horlil. „Já aspoň něco dělám. Copak má můj bratr jinou naději?“

„Aha, a jsme u toho. Nejde ti o dobro obyvatel Idilliamu. Jen chceš najít svého bratra.“

„Samozřejmě že chci Galfa najít. Elodie taky. A jestli u toho můžu pomoci dalším, tím líp.“

Tarlan si uvědomil, že kráčí přímo k Fessanovi a že Šedotrň a Filis mu jdou po boku. Oba vrčeli a srst na hřbetě se jim naje-žila. Tarlan cítil, jak se i jemu samému ohrnuje ret v touze vztekle zavrčít.

Vtom mu ale došlo, že Fessan se netváří přísně. Vypadal vy-čerpaně.

„Zpátky,“ zamumlal a položil dlaně na hlavy svých zvířecích druhů. Vlk i tygroň k němu udiveně vzhledli a přestali vrčít. „Běžte zpátky. Je to v pořádku. Nechte nás jen chvilinku o samotě.“

Šedotrň a Filis se zdráhavě odplížili zpět mezi vyčkávající thorrody, odkud ho podezřívavě sledovali.

„Máš teda lepší plán?“ zeptal se Tarlan Fessana tišším hlasem.

Fessan přimhouřil oči a zkoumavě si ho prohlédl. „Mám.“

„Hodláš mi říct jaký?“

„Hodláš mě vyslechnout?“

Tarlan nedokázal potlačit úsměv. „To bych nejspíš mohl.“

Fessan sklonil hlavu a také se pousmál. „Výborně, principi. Vrá-tíme se do Idilliamu. Máš pravdu, musíme najít Galfa. Na tom

závisí naplnění proroctví. Alespoň tohle tedy máme společné. Jenže Brutanovo vojsko je velmi silné a jeho řady se neustále rozrůstají, jak se k nim přidávají další a další nemrtví. Abychom je porazili, musíme mít armádu, jakou Toronie ještě neviděla. Ale jen o tohle nejde.“

„Ne?“

Tarlan byl proti své vůli úplně uhranutý. Jakmile začal Fessan mluvit o bojové strategii, oči se mu rozzářily jako pochodně a Tarlan začal chápat, co doopravdy obnáší být vojákem.

„Ne. Než se nám povede překonat propast, musíme opravit most... nebo si postavit nový. Na to potřebujeme stavitele. Spoustu stavitelů.“ Fessan se zadíval směrem na jih, skrze stromy. Jako by neviděl les, ale to, co leží za ním. „Ale ani to ještě nebude stačit. Idilliam je jen část celku. Potřebujeme druhé vojsko, které se vydá k Ritherlee. Vicerinové začínají mít příliš velkou moc.“

Jen co Fessan to jméno vyslovil, Tarlanovi přeběhl mráz po zádech. Vzpomínky na to, jak ho lord Vicerin věznil, byly ještě příliš čerstvé a příliš hořké, než aby je mohl zapomenout. Na chvíli jako by znovu slyšel tlukot Theetiných křídel, když ho jeho kamarádka odnášela z vězení, a zalil ho vztek při pomýšlení, že na Vicerinském zámku musel nechat ten tajuplný zelený drahokam, jaký nosili i Elodie a Galf. Tarlan se zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Galf tak dlouho čekat nemůže. Potřebuje nás hned. Potřebuje mě.“

„A ty mu pomůžeš,“ pronesl starý, vyschlý hlas.

Tarlan se otočil na patě a zjistil, že se dívá přímo do tváře starého čaroděje. Myslel si, že má uši stejně vycvičené jako jeho smečka, tak jak to, že se k němu Melchior dokázal vždycky tak neslyšně připlížit?

„Jsem rád, že s tím souhlasíš,“ přikývl.

„Jenom mu nepomůžeš teď hned,“ pokračoval Melchior.

Tarlan se zamračil. Všechno, co čaroděj řekl, se zdálo být zabaleno do několika vrstev dalších významů. Rozumět lidem nebylo snadné, ale rozumět čarodějům...

„Galf mě potřebuje,“ trval si na svém. „Musím jít za ním. Vždyť už by klidně mohl být mrtvý.“

„Není.“

„Jak to víš?“

Melchior zvedl kostnatý prst k nebesům. Většina hvězd už vybledla, ale tři prorocké hvězdy dál pomrkávaly na zružovělé obloze.

„Objevily se té noci, kdy jste se narodili,“ vysvětlil. „Jedna pro každého z vás...“

„To všechno vím,“ odsekl Tarlan. „Ale co to má společného...“

„Dokud je vidíme, jsme v bezpečí.“

Ze stínů se vynořila Elodie a postavila se vedle Melchiora. Ze všech lidských bytostí, které Tarlan kdy poznal, byla jeho sestra nejmíň podivná.

„To jsi chtěl říct, není to tak, Melchiore?“ obrátila se na čaroděje.

Stařec přikývl. „Tvá sestra má pravdu. Kdyby byl Galf mrtvý, jeho hvězda by zhasla. A tím pádem by zaniklo celé proroctví. Proroctví — a osud Toronie — neleží pouze na jedné bedrech, ale na trojích. Buď se trůnu ujmete všichni tři, nebo nikdo z vás.“

Tarlan zvedl oči ke světlům na obloze. Jak to, že jeho osud je spjat s těmi nebeskými ohni? *A jaké právo mají říkat mi, co smím, a co ne?* Nebylo to poprvé, co si něco hluboko v něm přálo se natáhnout, shodit je z oblohy a být volný.

„Takže teď, když jsme si to vyjasnili,“ pokračoval Melchior, „musíš jít se mnou, Tarlane. Zatímco Elodie a Fessan musí budovat nový Trojzubec, ty a já před sebou máme důležitou cestu.“

Fessan, který se už už obracel k odchodu, se prudce otočil a ve tváři měl zaskočený výraz.

„Melchiore, pomátl ses? Pokud jsou trojčata rozdělená, jsou zranitelná. Elodie a Tarlan musí zůstat pohromadě. A já tě potřebuju tady. Trojzubec tě potřebuje.“

Tarlan cítil stejné překvapení, jaké se objevilo ve Fessanově tváři. Zároveň měl ale radost. *Cesta!* Možná že nemůže uniknout svému osudu, ale tohle je alespoň šance utéct z přelidněného tábora a rozletět se zase do výšin čistého vzduchu. To by přece bylo báječné!

I kdybych přitom musel snášet společnost tohohle čaroděje.

Zalétl pohledem k Elodii. Co si bude myslet o tom, že se musí tak brzy odloučit? Vždyť se sotva poznali. K jeho údivu se na něj sestra usmála.

„Měl bys jít,“ řekla. „Vidím ti na očích, že po tom toužíš.“

Fessan zavrtěl hlavou. „Nemůžu vás nechat odejít. Ani jednoho.“

„Nemůžeš nás zastavit,“ odpověděl tiše Melchior. „Tarlane, půjdeš se mnou?“

Mirith, která Tarlana vychovala, jako by byl její vlastní syn, mu vždycky kladla na srdce, že rychlá rozhodnutí jsou ta nejlepší.

Když se tvoje hlava a tvoje srdce sváří, řekni hlavě, aby odložila meč. To mi vždycky opakovala.

„Kdy vyrazíme?“ usmál se.

Za soumraku už si Tarlan cpal do ruksaku balíčky sušeného jídla a vaky s vodou. Melchior trval na tom, že si před cestou musí odpočinout, a Tarlan musel uznat, že celodenní spánek pod Theetiným křídlem mu rozhodně prospěl. Údy měl zase plné síly a v hlavě jasno. Už chtěl ruksak zavřít, když vtom k němu přišla Elodie s hromádkou čistého oblečení v náručí.

„Doufám, že se nezapomeneš mýt,“ ušklíbla se, když mu věci vložila do ruksaku. „Vždyť se znáš.“

„Ty jsi o tom Melchiorovu plánu věděla celou dobu, že jo?“ zeptal se Tarlan. „Kam mě chce vzít?“

Elodie se po očku rozhlédla a ztišila hlas. „To přesně nevím. Ale myslím, že chce, abys mu pomohl získat zpátky jeho moc.“

„Moc?“ nechápal Tarlan, ale brzy se mu rozsvítilo. „Jeho magickou moc? Takže on nemá...“

Elodie mu vyprávěla příběh, který zněl spíš jako báchorka k postrašení malých dětí, ale Tarlan věděl, že je to až příliš krutá pravda. Byl to příběh o zradě, čarodějce upálené na hranici a čaroději, který se ji tak zoufale snažil zachránit, že přitom obětoval svoje magické schopnosti.

„Naše matka,“ vydechl Tarlan, když Elodie domluvila. „Netušil jsem, že bych Brutana mohl nenávidět ještě víc než teď. Já ho najdu. A až ho najdu, tak ho zabiju!“

„Vždyť už mrtvý je,“ opáčila suše Elodie. „A není to žádný velký rozdíl.“

Tarlan už ji ale neposlouchal. „Půjdu s Melchiorem. Pomůžu mu získat zpátky jeho magii. Ať už po mně bude chtít cokoli, udělám to. Udělám to pro naši matku, Elodie!“

Odmlčel se. Jeho sestra na něj hleděla široce otevřenýma očima, v nichž se zračila emoce, kterou nedokázal pojmenovat. Proč jsou lidské city tak složité?

„Buď opatrný,“ poprosila ho Elodie.

„Mohla bys jít s námi,“ napadlo ho náhle. „Přesně jak říkal Fessan, jsme silnější, když jsme spolu. Jako smečka.“

Elodie povytáhla obočí. „Jako zvířecí smečka?“

„Přesně!“

Elodie zavrtěla hlavou, ale rty se jí roztáhly v úsměvu. „Brzy budeš zpátky,“ prohlásila. „Prorocství se o to postará. A navíc, Fessan mě potřebuje, abych mu pomohla obnovit Trojzubec. Nejsi jediný, kdo má před sebou pořádný kus práce.“

Objala ho a odstoupila od něj. Stála zády k ohništi, jehož světlo jí kolem hlavy tvořilo naoranžovělou svatozář.

„Takže sbohem.“

„Na shledanou, bratříčku. Prozatím.“

Tarlanovi se do zad zarylo něco oblého a tvrdého. Otočil se a pohládl Theetu po špičce zobáku.

„Sedotrne! Filis!“ zavolal a vyskočil na svého thorroda. „Najděte Kitheena! Vyrážíme!“

Černý thorrod se tiše přikrčil, aby mu vlk a tygroň mohli vyskočit na hřbet. Než se uvelebili v jeho drsném peří, Tarlan se podíval doleva.

„Nasheen?“ zašklebil se. „Co tvůj pasažér?“

„Čaroděj těžký,“ odpověděl bílý thorrod. Thorrodi sice nebyli zrovna proslulí svým smyslem pro humor, ale Tarlan vytušil, že ohromný pták se právě pokusil o vtip.

„Naposledy jsem letěl před mnoha lety,“ pronesl Melchior nejistě. „A v těch dobách jsem k tomu nepotřeboval křídla.“

K Elodii se připojil Fessan. Tarlanovi se sice z velitele Trojzubce často ježily vlasy, přesto byl ale rád, že je sestra pod jeho ochranou. Oddanějšího spojence si nedokázal představit.

„Nerozmyslíte si to ještě?“ zkusil to naposledy Fessan.

„Už jsme se rozhodli,“ opáčil Tarlan. „Odlétáme.“

„Tak vám tedy přeji rychlý vítr a bezpečnou cestu. Brzy se vraťte.“

„Vrátíme!“

„Jsme na tom pravém místě,“ ozval se Melchior. „A ty také, Fessane. Tvůj otec by na tebe byl hrdý. Činíš správná rozhodnutí. Jednoho dne dovedeš Trojzubec k vítězství.“

Když Fessan ta slova uslyšel, viditelně se mu ulevilo. Tarlan měl na okamžik dojem, že před sebou nemá sebevědomého vojáka, ale nejistého chlapce, který úzkostně čeká na uznání. Pak se ale Fessan napřímil a zasalutoval.

„Na shledanou!“ křikl.

„Hodně štěstí!“ přizvukovala mu Elodie. „A vraťte se celí!“

Tři thorrodi se ve víru peří vznesli k noční obloze. Tarlan zapletl prsty do límce na Theetině krku a užíval si poryvy chladného

vzduchu ve tváři, zatímco obrovitý pták vystoupal nad stromy a rozlétl se do čekající tmy.

Do světa! pomyslel si rozjařeně. *Už zase se vydávám do světa!*

„Kudy?“ houkl na Melchiora, když se Nasheen a Kitheen vynořili po jeho boku.

„Na západ,“ odpověděl čaroděj.

„Tam, kde slunce dolů,“ zavrkala Theeta a máchlá mocnými křídly.

„Zatímco poletíme,“ pokračoval Melchior, „řeknu vám víc o tom, proč vlastně letíme.“

„Ještě jsi mi neřekl vůbec nic.“

„Já ne, ale tvá sestra ano,“ usmál se Melchior.

„Jak víš, že mi Elodie...?“

„Dovol starému čaroději, aby si zachoval alespoň pár tajemství, Tarlane. Prozradila ti také, že bez tvé pomoci svou magii zpátky nezískám?“

Tarlan se hrdě nafoukl. Domníval se, že Melchior jen chce mít na své pouti společníka, nebo možná někoho, kdo mu vypomůže v souboji.

„Co musím udělat?“

„Na to je ještě čas. Ale teď, kde jen je... Ha, tady! Zvedni hlavu a podívej se doleva, Tarlane. Vidíš ten pruh světla?“

Tarlan přešel očima hvězdnou oblohu a skoro okamžitě uviděl tenkou bělavou linii táhnoucí se přes nebe. Byla trochu rozmazaná a na jednom konci širší.

„To je kometa,“ vysvětloval Melchior. „Objevila se před třemi měsíci. Tehdy však byla příliš nezřetelná na to, aby ji smrtelníci mohli vidět.“

„Ale tys ji viděl.“

„Mé oči jsou staré, ale vidí daleko.“

V jeho hlase znělo něco, z čeho Tarlanovi naskočila husí kůže.

„Když jsem tu kometu spatřil,“ pokračoval Melchior, „věděl jsem, že mé dny bloudění jsou u konce. Pod jejím silicím světlem jsem vkročil zpět do světa. Teď je ta kometa dost jasná na to, aby ji viděli všichni. Během nadcházejících nocí bude stále zářivější, až nakonec zastíní i prorocké hvězdy. A potom rychle uvadne.“

„A co se stane pak?“

„Mám jen jedinou šanci, jak získat zpět svou moc, Tarlane. Jedinou šanci, během jediné noci, až bude kometa žhnout zapomenutým ohněm dalekých hlubin. Pokud selžu, má magie bude navždy ztracena.“

„A co to proroctví?“

Čaroděj neodpověděl.

Thorrodi dál letěli do noci, tmavé obrysy na pozadí ještě tmavšího světa. Jejich let byl jako obvykle tichý: jediný zvuk, který sem tam dolehl k Tarlanovým uším, bylo občasné zavrčení nebo zakňučení Filis a Šedotrna, které na Kitheenových černých zádech skoro nebylo vidět.

Tarlanovo nadšení pomalu odeznívalo, až se v něm nakonec rozhostila podivná sklíčenost. Jeho bratr byl ztracený někde v Idilliamu a teď opustil i svoji sestru. Před ním se rozkládalo jen prázdno a zdrcující hrozba selhání.

„Kam to vlastně letíme?“ zeptal se nakonec.

Z temnoty k němu dolehl nečekaně bodrý čarodějův hlas. „Ale Tarlane, letíme přece na západ. Kam jinam bychom se měli vydat než k moři!“

Tarlan zalpal po dechu. „K moři? Moře jsem ještě nikdy neviděl!“

„Přesně to jsem si myslel.“

„Je... je tak velké, jak se tvrdí?“

„Je ještě větší.“

„A je krásné?“

„Tarlane, to si ani nedokážeš představit.“

Moře!

Tarlan se radostně zašklebil. Byl volný, měl jasnou hlavu a představa dobrodružství ho povzbudila a poháněla ho vpřed. Těžkosti, které za sebou nechal, budou prostě muset chvíli počkat.

On byl Tarlan, a letěl.

Kapitola čtvrtá

Konečně se dostali k zadní bráně.

„Kam nás to vlastně vedete?“ zeptal se Slater Galfa. Musel křičet, aby ho přes bitevní vřavu bylo slyšet. Trhl palcem směrem k obrovitým dveřím. „Doufám, že to nebude tudy. Sotva jsme se živí a zdraví dostali z města.“

Galf se obrátil na Ossiliuse a v očích mu plála stejná zvědavost jako ostatním. Teď, když byli na místě, neměl nejmenší tušení, kam se vlastně vydají dál.

„Nejdřív se musí odsunout Tauritus,“ vysvětloval Ossilius, „a pak se všechno vyjeví.“

Než se Galf stihl zeptat, co je to Tauritus, rozběhl se Ossilius k soše muže s býčí hlavou stojící vedle brány. Socha byla dvakrát vyšší než on. Galf se k němu připojil a další je následovali.

„Mám pro tebe zvláštní úkol, Galf,“ oslovil ho kapitán. „Vylez mu na hlavu a sáhni mu do tlamy. Je v ní páka.“

„A ta ty dveře otevře?“

„Ne tak docela.“

Zmatený Galf si pevným uzlem přivázal královskou korunu k opasku a pak se mrštně vyškrábal na sochu a usadil se jí na rameni. Zpod žulového obočí na něj zíraly kamenné oči. Galf si jejich mrtvého pohledu nevšímal, chytil se

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.